

לזכור ולשכוח

הרומאן המבוקש ביותר

מאת: דן בן-אמוץ

הרומאן של דן בן-אמוץ שהופיע זה עתה יריגני רבים. דבר אחד לא יוכל ליטול שום מבקר מן הספר הזה: שהוא מענין ומרתק. מי שמתחיל לקרוא בו, איננו רוצה להגיח אותו ומי שמסתיים קריאתו, זוכר כל פרט בו. — חנה זמר

המבור של בן-אמוץ חי בקצב מסחרר כל כך, עד שדומה לעתים שיכול היה להרביץ בגיימס בונד פרק מאלף בהליכות פעילות אינטנסיבית. — "למרחב"

לזכור ולשכוח אינו ספר מצחיק ואינו כשר גוה. זה מסע ארוך מאד לתוך הלילה. אך מי שיפתח את הספר בפרק א' לא יניחו עד שיגיע לפרק ל"ה, האחרון. — מיכאל אהרן

סרם קראתי בספרותנו שיר אהבה כזה, כה אידיאלי, כה שובב, כה ענוג, כה רגשי, יצרי ואינטליגנטי לעלמה, לאשה, לארוסה, לבת הזוג, לחברה נאמנה ועצמאית בחייך... — דב בר ניר, "על המשמר"

מהדורה שלישית בהכנה

בת אורון

35 שנות נעורים בשות הימני והבריאות

Tanya

בימים חמים אין טוב ממקלחת עם

בת אורון

הסבון ללא סבון של תיא המנקה, מרענן ומרחיק זיעה למשך כל היום.

ריח האורנים הטבעי והקצף השופע של בת-אורון, ימיגו מנח את החום ועניקו לך הרגשה נעימה.

במדינה

למשטרה ולמגן-דוויד-אדום. הבן שלי אמר לי: תהיה בשקט, לא צריך משטרה, הכל יהיה בסדר. הבן השני, מאיר, התעורר מה צעקות וניסה לצאת מהבית, לקרוא לרופא. או ראינו שעשיבה סגרה את הבית מבחוץ. הבן שלי הצליח לצאת מהחלון ולקח אותי מהר לבית-החולים.

הילדים שלי אמרו לי לבטל את התלונה. אבל אני אמרתי למפקד טייאר, במשטרת כפר-סבא, שאני לא מוכן לוותר. מספיק ויתרתי לה בפעם הראשונה. אם אני אוותר גם עכשיו, היא תנסה עוד פעם, ואולי תצליח להרוג אותי.

המשטרה עוד לא הצליחה למצוא את עשיבה. אני לא יודע איפה היא, אבל יש לה המון קרובים בכל הארץ, בסוף ימצאו אותה. אני קיבלתי ממנה מה שקיבלתי — ואני רוצה שהיא תקבל כמה שמגיע לה. היא עשתה את זה. או שתשב בבית-סוהרו?

חקירות

האיש

המסרב לחזור

מי לא חשב, בעת חתימת צ'ק או שטר, על האפשרות שנוכל יוסיף כמה אפסים אחרי הסכום המקורי? על כן נוהגים להוסיף לספרות כל מיני סיומות או קידומות, כגון "בסך", או "בלבד", או סתם "X X". השבוע רעש עולם-הכספים של ישראל, בעיקבות מעשהו של רמאי אשר בכל זאת הצליח להתגבר על הסימונים האלה, ולהוסיף סוף אפסים לסכום המקורי. במיקרה זה: שלושה אפסים לסכום של 500 ל"י, שהפך עלידי כך לסך של חצי מיליון לירות.

איך נוספו האפסים. החשד הראשון התעורר בעת שיחת-היכרות מיקרית בין דויד שלם, מנהל מחלקת האשראי של הבנק ליצוא, לבין מנהלו החדש של בנק הלואה וחיסכון בתל-אביב, ישראל גפני. "אגב", אמר גפני לעמיתו, "יש לנו מיכ"ת-ערכות שלכם בסך חצי מיליון לירות."

קורבן ארמה — וטוריה בראש

"אני לא זוכר שהוצאנו מיכתב כזה", השיב שלם, מופתע. גפני החוויר. בדיקה יסודית של תיקי-מחלקתו הוכיחה לדויד שלם, שאומנם צדק. הבנק לא הוציא מיכתב-ערכות על סכום כה גדול. מיד הוצג המיכתב שברשות בנק הלואה וחיסכון — ואז החוויר גם שלם: שכך שם היה כתוב, שחור על גבי לבן, כי הבנק ליצוא ערב עבור מר זכריה פיטרוי על סכום של 500,000 ל"י, עד לחודש מאי 1969.

התעלומה פורענה במהרה: שלושת האפסים נוספו אחרי שמכתב-הערכות נחתם בידי מנהלי הבנק ליצוא. הזיוף נעשה ביזרה פשוטה: המילה "בסך" נמחקה ובג"קומה הודפסו האפסים.

עזרה פנימית. שלם זכר כיצד הוציא את מיכתב-הערכות. היתה זו עיסקה בנק-אית שיגרתית: אל הסניף הראשי של הבנק נכנס הקבלן מאיר סימון, בלוויית ידידו, האמרגן פיטרוי. הוא הפקיד סכום של 4500 ל"י על שמו של פיטרוי, וזה ביקש תמורת הסכום ה"המשך (בעמוד 22)

(המשך מעמוד 15) חוזרת מאוחר בלילה, ואז היתה מתחילה לעשות לי כל מיני צרות. "היא היתה צועקת עלי: למה אתה הולך למשה, לאור, לחנה? לא הייתי יכול לסבול את הדיבורים שלה, אבל בשביל שני הילדים, מאיר ואליהו, הייתי שותק."

"כאותו לילה — השתגעתי!" עד שיום אחד, לפני שלוש שנים, היה לנו ריב גדול מאוד בבית, ואמרתי לה שאני רוצה גט. הלכנו לרבנים והם אמרו שנעשה שלום בית. הסכמתי. אבל כאותו לילה היא השי-תגעה.

מאוחר בלילה התעוררתי פתאום מכא-בים. עשיבה עמדה עליידי ושפכה עלי סיר שלם מים עם שמן רותח. לקחו אותי לבית-החולים ושכבתי שם שלושה חודשים. כל הראש שלי והידיים מלאים כחיות וסימנים ממה שהיא שפכה עלי. לשוטרים אמרתי את האמת, שזה היא עשתה לי. הם חיפשו אותה שלושה חודשים — אבל לא מצאו אותה.

"כשהייתי צריך לעזוב את בית-החולים, בא אלי יוסף, הבן הגדול שלי, מאילת, ו"אמר לי: אבא, אמא נמצאת אצלנו. אם אתה תבטל את התלונה במשטרה, היא תחזור אליך והכל יהיה בסדר."

אמרתי שאני מסכים, גם לכן שלי, וגם למשטרה, וגם לרבנים שבאו — בתנאי ש"היא תלך לרופא ויבדקו לה את הראש. מאז היו החיים שלנו גיהינום. היא היתה הולכת לה לימים שלמים, אני לא יודע לאן. חוזרת מאוחר בלילה או לא חוזרת בכלל. כאשר היתה בבית, לא היתה מבינה אוכל, לא היתה מנקה, שום דבר, רק צועקת עלי

מבוקשת ארמה — מיררתחין, שמן

למה אני הולך לבקר את החברים שלי. "בחג-השבועות היו כל הבנים שלי אצלנו, ואז אמרתי להם שאני רוצה להתגרש מאמא שלהם. אמרתי להם: החיים שלנו לא לכאן ולא לכאן. לא חיים בסדר, ולא מגורשים. צריך לעשות גט. הילדים שלי התחננו לפני האבא שלהם לא לעשות גט — ובשבילם שוב הסכמתי."

צרות פי 77. אבל מאז היא היתה עושה צרות פי 77. היא היתה כל היום צועקת ומקללת אותי. בכונה הייתי בא הביתה מאוחר, אחרי תשע, אפילו אם לא הייתי עובד, כדי שלא אצטרך לדבר איתה.

"ביום שישי, לפני המיקרה, היה לנו עוד ריב גדול אחד — ומאז היא לא דיברה איתי בכלל, רק היתה מסתכלת עלי בניענים הרעות שלה. אמרתי לילדים שלי: תראו, אמא שלכם תנסה להרוג אותי, עוד פעם. ביום רביעי בלילה הלכתי לישון בשעה תשע. בחדר איתי ישן הבן הצעיר מאיר, ובחדר השני אליהו עם אמא שלו.

"ככה בשעה שתיים התעוררתי והלכתי לבית-השימוש. הדלקתי את האור וראיתי שעשיבה ישנה עם אליהו בחדר שלה.

"בשעה ארבע התעוררתי פתאום. הרגשתי שאני חלש ורטוב כולי. חשבתי שזה זיעה, אבל כשהדלקתי את האור, ראיתי ש"אני כולי מלא דם. היה גם דם על החולצה. ועליידי המיטה היתה הטוריה, גם כן עם דם. הלכתי לחדר של עשיבה, היא לא היתה. הערתי את אליהו ואמרתי לו שיקרא מהר